

Statsskatten paa denne indtægt er 1 %, altså 50 øre. Disse 50 øre skal fordeles nu paa mand og hustru i forhold som 490:10; han får altså en skat paa 49 øre, hun 1 øre. Paa disse skattebeløb får nu hver af dem 1 stemme i kommunen.

Har manden 750 kr., hustruen fremdeles 10 kr. sammen altså 760 kr., og fratrækkes det skattefrie beløb 450 kr., står tilbage som skattepligtigt 310 kr. Skatten blir kr. 3,10, hvilket fordelt paa begge efter forholdet 750:10 blir for manden kr. 3,06 for hustruen kr. 0,04. De får altså hver sin stemme.

Har atter manden 1800 kr. eller mere i løn, blir der altså ikke tale om noget fradrag, men da behøver hustruen heller ikke for at få sin egen skat og sin egen skatteseddel, at præstere større indtægt end en eneste krone.

Det som her først springer i øjnene og som er det væsentlige er, at denne ordning gør det muligt for hver eneste gift kvinde, som bryr sig derom, at skaffe sig kommunal stemmeret. En arbejdsindkomst paa 1 respektive 10 kr. kan hvemsomhelst skaffe sig, som overhovedet gider gøre sig den uleilighed. Et andet resultat af systemet, som ikke er saa synligt, er at det i en hel del tilfælde også skaffer familien en stemme extra, d. v. s. en stemme mere end manden skulde fået, om han havde haft *begges* indtægt. Man faar en stemme for hver påbegyndt krone, man betaler i skat; om man ser efter paa de anførte taleexemplar, skal man finde, at ved det første manden alene med 50 øres skat, skulde fået 1 stemme; nu får de en hver. I det andet skulde manden alene med 3,10 i skat fået 4 stemmer; nu får han med Kr. 3,06 fremdeles 4 stemmer, og hustruen får desuden en. Det er en liden extra present, som ikke er at foragte, når den multipliceres med alle de tusindvis af gifte kvinder.

Det er let at forstå, at opdagelsen vakte jubel blandt kvinderne. Det eneste man var bange for var at regering og rigsdag skulde tilstå, at de her ikke rigtig havde vidst, hvad de gjorde og derfor gøre det hele om igen. Et forslag kom også virkelig i 1ste Kammer, at mindste indtægt som skulde kunne medføre stemmeret skulde sættes til 200 kr. Men regeringen modsatte sig forslaget og erklærede at det havde været meningen at give de gifte kvinder denne lettere adgang til stemmeret; derfor kunde den nu ikke fratages dem. Forslaget faldt også ynkelig i 2det kammer; 1stekammer antog det med et minimum af 100 kr. istedetfor 200. Attentatet mislykkedes altså.

Denne host har nu for første gang de nye kommunale stemmeretsregler trådt i kraft, og det har været glædeligt at se, hvor kvindernes interesser for disse valg nu er tiltaget. Også blandt de gifte kvinder er der en stærk interesse for at skaffe sig stemmeret paa disse lette betingelser: i år kunde de endnu ikke

komme med, men næste gang kommunerne vælger, haaber vi at de allerfleste gifte kvinder også skal være valgberettigede og valgbare.

Lund, Januar 1911.

Anna B. Wicksell.

Fru Anna Bugge Wicksell,

der i Begyndelsen af Vinteren 1910 holdt et Foredrag i Kvindevalgretsklubben om Sverrigs nye Kommunallov, er født i 1862 i Norge. I 1885 blev hun Student ved Christiania Universitet og var Formand i Norsk Kvindesagsforening i Aarene 1888 og 89. Hermed ophørte hendes Virksomhed i Norge, thi i dette sidste Aar blev hun gift med den bekendte Videnskabsmand, Professor Knut Wicksell, og med ham bosat i Sverrig — fra 1901 i Lund.

Her blev hun juridisk Candidat i 1910. Vi ser saaledes med hvilken glødende Energi hun har givet sin Indsats i Bevægelsen for Kvindernes Frigørelse. Paa sin skarpe Forstand har hun givet Bevis ved sin Klarlægelse af Rækkevidden af den Stemmeret, Kvindene i Sverrig i 1908 havde modtaget. Ved Aarsmødet for L. Kv. P. R. frembar hun denne sensationelle Nyhed — ikke mindst sensationel for de lovgivende Kammerer. Vi, som er hendes Medarbejdere hver paa sit Hold for Kvindestemmeretten, maa give hende det Lovord, at er hendes skarpe Intelligens end glimrende, saa er hendes Karakters Sandhed og rene Linier ikke mindre beundringsværdige. Vi maa lykønske Sverrig til at have faaet i Gave en saadan Arbejdskraft fra sit Naboland.

Johanne Mønter.

Fra Australien.

The Commonwealth.
(Den Australske Republiks Parlament).
Senatets Forhandling*)
d. 17de November.

Senator Walker: Har vi Ret dertil?

Senator de Largie: Jo, vi har den bedst mulige Ret. Vi har i denne Sag den Ret, som Erfaringen om Kvindernes Stemmeret giver os. Vi ved, hvorledes dette Princip virker i Australien, og da vi i denne Henseende politisk seer et ældre end det Gamle Land, har vi Ret til at give dette Raad.

Senator Oberstlieutenant Gould: Vil ogsaa den ærede Senator antyde, at vi skal sende vore Raad til Syd-Afrika, Canada og Ny-Zeeland?

Senator de Largie: Hvorfor ikke? *Senator Gould* vil indrømme, at den største Vanskelighed et Parlamentsmedlem er stillet ligeoverfor er, naar han opdager, at en Lov er bleven sat i Scene i et fremmed Land som han kunde tænke sig at skulle kunne være til Nytte her, og saa ikke vidste noget Middel til at kende, hvorledes det havde virket.

Senator Oberstl. Gould: Hvorfor skulde vi give dette overflødige Raad? Ingen har bedt os derom.

*) Fortsættelse fra Februar Nummeret.

Senator de Largie: Hvorfor skulde vi ikke give Raad, naar vi ved, at vi har en sikker Grund at staa paa? Naar vi vedtager Resolutionen, udtrykker vi kun en Mening om en Sag, om hvilken vi er i Stand til at tale med Sikkerhed. Vi har kun at sige, hvorledes en særlig Lov har virket i Australien.

Senator Walker: Det vil være Tid at gøre det, naar vi bliver spurgt derom.

Senator de Largie: Jeg er ikke saa vis paa, at vi ikke er blevne spurgt derom. Jeg maa først nu høre, at vi *ikke* er blevne spurgt derom, og det meget tydeligt af Folk, fra det gamle Land.

Senator Walker: Har de maaske sendt et Telegram for at spørge os tilraads?

Senator de Largie: Dette er ikke den eneste Maade, paa hvilken man kan stille et Spørgsmaal. Vi kender de modbydelige Scener, der er blevne udspillede i det gamle Land i Forbindelse med Kvindestemmerets-Bevægelsen. Jeg ser ingen Grund til, at vi skal lade os uvidende om denne Bevægelse. Lad mig minde de ærede Senatorer om, at dette ikke er et Spørgsmaal om Parti-Politik i det gamle Land. Det gør mig ondt for det liberale Parti dér, at dette ikke er Tilfældet. Om det havde været virkelig liberalt i dets Anskuelser, vilde det have taget Spørgsmaalet op for mange Aar siden. Men da det ikke er noget partipolitisk Spørgsmaal, kan vi gøre Krav paa, idet vi giver vort Raad, at man skal stole paa, at vi ikke taler for noget Parti i denne Sag. Da vi har haft Fordelen af vor Erfaring om dette store Spørgsmaal, skulde vi efter min Mening forsømme vor Skyldighed, om vi ikke lader en saadan Kendsgerning blive aabenbar. Jeg haaber at de, der vil tale *imod* Forslaget, vil give nogle bedre Grunde for deres Modstand end den: »at vi er et yngre Folk end det Folk, vi foreslaar at give Raad«. Jeg holder for, at i politisk Erfaring er vi ikke yngre end noget Land i hele Verden. Det er en Kendsgerning, at vi i Politik er Ledere for Verden. Der er gjort flere Experimenter i Australiens politiske Arena end i noget andet Lands, og hvorledes kan saa nogen paastaa, at vi politisk set er »de Yngre« sammenlignet med de andre Lande i Verden? Er det kun Aarenes Rækkefølge, der giver Retten til at raade, burde vi ikke have Ret til at betrede Senatet før vi havde naaet de halvfjerdsindstyve Aar! I tidligere Dage betød Alderen en Kvalifikation for en Lovgiver, og Mænd maatte helst naa op til den Alder, at de gik i Barndom, før de betragtedes som værende istand til at give Lov. Men dette System for at bedømme Kundskab og Handledygtighed er nu gaaet af Mode. Vi er paa alle Maader vel udrustede til at give Raad i disse Sager, fordi vi ved, hvorledes Principet har virket. Da jeg ikke har mødt nogle virkelige Modgrunde men kun Fordomme, vil jeg ikke ansee mig for at have Ret til at forhale Afstemningen for Forslaget længere men vil nøjes med de Ord, jeg har sagt. Jeg haaber, at det vil blive vedtaget, og at det vil yde sin Hjælp til Befolkningen i det gamle Land. Vi skulde tage noget Hensyn til dem og give dem Lys, naar vi ser, at de for Øjeblikket i denne Sag gaar i Mørke og i den tykkeste Uvidenhed. Som Senator Henderson sagde, er Stemmeretten ikke endnu udvidet til alle Mænd i det gamle Land. Jeg siger ikke hermed, at de har